

Zijn nieuwe vriendin

Michelle Frances bij Boekerij:

Zijn nieuwe vriendin

Niet mijn dochter

Zussen

Michelle Frances

Zijn nieuwe vriendin

Ze wil jouw leven. Ze begint bij je zoon.

Vertaald door Textcase

ISBN 978-90-225-9832-0

ISBN 978-94-023-1851-7 (e-book)

ISBN 978-90-528-6490-7 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Girlfriend*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Pan Macmillan, bewerkt door

DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © MGP/Getty Images

Zetwerk: Textcase

© 2017 Michelle Frances

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mam – vanwege de liefde voor boeken
en
voor pap – voor zijn altijd bemoedigende woorden.

PROLOOG

Maandag, 2 maart

Ik hou van mijn zoon. Dat was het enige dat ertoe deed. Het deed er niet toe dat ze op het punt stond iets afschuwelijks te doen. Er was haar een mogelijkheid in de schoot geworpen, een lichtpuntje in het duister van de laatste verwoestende maanden, en Laura wist dat ze deze kans met beide handen aan moest grijpen. Ze had er uren over gepeinsd en nu had ze een besluit genomen. Een golf van angst sloeg door haar heen bij de gedachte aan wat ze moest zeggen. De woorden zouden haar versplinteren. Dit was de eerste keer. Ze overwoog het gesprek voor zichzelf te repeteren, maar de zin – die ene zin – weigerde zich te vormen. De behoefte hem weg te drukken was overweldigend.

Ze liep naar de wastafel in de badkamer en suite van Daniels privé-kamer in het ziekenhuis en keek naar zichzelf in de spiegel. In haar vermoeide blauwe ogen zag ze haar nog intacte ziel terugkijken, dat stelde haar gerust. Geen vlammeende groene irissen, geen demonische speldenkoppupillen. Maar ze zag er wel moe uit en het was schokkend om te zien hoeveel ouder ze was geworden. Nieuwe lijntjes hadden zich rond haar ogen en mond gevormd. Daarnaast was er verdriet, een knagende wanhoop, die ze door middel van dit nieuwe, dure ziekenhuis, de beste artsen en een sprankje hoop op afstand probeerde te houden. Heel even vergat ze wat ze ging doen en dacht ze alleen aan wat er binnenkort zou gebeuren. Het hartzeer kwam aan als een fysieke dreun, waardoor ze boven de wastafel dubbelklapte. Na een paar seconden kwam ze weer overeind. Er was niets veranderd.

Vandaag kwam Cherry terug. Laura had het gecontroleerd. De vluchten vanuit Mexico kwamen meestal 's ochtends vroeg op Heathrow aan. Ze keek op haar horloge. Misschien was ze nu al terug in haar appartement in Tooting.

Ze voelde een brok in haar keel toen ze haar telefoon pakte, maar slikte die weg. Ze moest dit goed doen. Elke moeder zou hetzelfde doen, hield ze zichzelf steeds weer voor. Dat was haar mantra om dit te boven te komen.

Nauwgezet tikte ze het nummer in. Ze werd bevangen door kou en dan weer zweette ze heftig in elkaar afwisselende golven, aangejaagd door haar zenuwen. Haar leven zou binnenkort ten einde komen. Een leven dat betekenis had. Met twee handen om de telefoon geklemd zodat ze niet zouden beven, wachtte ze tot de oproeptoon zou verdwijnen.

Negen maanden eerder – zaterdag, 7 juni

Laura keek uit naar vandaag. Zodra ze haar ogen had geopend, was ze overvallen door dat heerlijke begin-van-de-vakantiegevoel. Nog voor half acht op deze nu al warme zaterdagochtend in juni had ze zich aangekleed. Toen ze op de overloop naar Daniels kamer liep, luisterde ze of hij al wakker was. In de kamer, die ze zolang hij nog geneeskunde studeerde altijd voor hem klaar had staan, was alles echter nog stil. Hij sliep nog. Dat was niet verrassend, hij was de afgelopen dagen pas thuisgekomen toen zij al lang in bed lag.

Daniel was nu twee dagen thuis, maar ze had hem nog niet gezien. Haar werk was hectisch druk en ze was 's ochtends al vroeg weg. Als ze thuis kwam, was hij op stap, ongetwijfeld tijd inhalen met zijn oude vrienden. Ze was jaloers op die gesprekken en snakte naar informatie. Ze wilde alles horen en meebeleven. Het was heerlijk om hem nog één zomer thuis te hebben nu hij klaar was met studeren en als basisarts aan de slag zou gaan.

Vandaag was hun dag. Geen dringende lastminuteveranderingen in de dramaserie die ze voor ITV produceerde en die haar tot negen uur 's avonds aan het werk zouden houden, geen vergaderingen, gewoon een moeder-zoondagje.

Met een glimlach op haar gezicht opende ze de deur op een kiertje. Zonlicht vulde de kamer, de gordijnen waren open en het bed was opgemaakt. Even bleef ze verrast staan, maar toen beseftte ze dat hij al was opgestaan en nu het ontbijt aan het maken was.

Blij dat hij net als zij al wakker was, snelde ze de trap van het huis in Kensington af en liep monter de keuken in. Die was echter leeg. Ze keek een beetje verloren om zich heen en onrust welde in haar op.

Toen zag ze het briefje op het aanrecht liggen. Een kort berichtje erop gekrabbeld. 'In de kelder. Heb straks vast trek!'

Ze glimlachte. Hij wist dat ze er een hekel aan had als hij het 'de kelder' noemde, want die benaming was een en al valse bescheidenheid. Het was een flinke uitbouw in de diepte geweest, die haar echtgenoot een fortuin had gekost. Maar 'kelder' was niet erger dan hoe Howard het noemde. Hij had een 'mancave' gewild en bij dat absurde woord was ze bijna in lachen uitgebarsten. Het enige dat haar humor had gedempt, was de wetenschap dat hij die mancave wilde omdat hij niet bij háár wilde zijn. Heel terloops had hij het haar op een avond voorgesteld. Hij had gezegd dat het een nuttige plek zou zijn, zodat ze 'allebei een beetje ruimte hadden'. Het had haar moeite gekost haar verbijstering en pijn te verbergen, want ze zagen elkaar toch al zelden. Hij was altijd op kantoor of aan het golfen of in zijn studeerkamer. Vervolgens had hij een stel heel vaardige bouwvakkers ingehuurd, die een enorme ruimte onder hun huis hadden uitgegraven en er een gameruimte, een wijnkelder, een garage en een zwembad hadden gecreëerd.

Het lawaai, het puin en de smet op het landschap had de burens behoorlijk pissig gemaakt en het was aan Laura geweest om excuses aan te gaan bieden. Maar in ieder geval was het een tijdelijke verstoring geweest – in tegenstelling tot de vier verdiepingen hoge stalen bunker verderop in de straat, die eigendom van een staalmagnaat was. Tijdens de bouw ervan waren de pilaren van het huis van diens burens gebarsten.

Ze nam de lift naar het zwembad, wachtte tot het geluid van de liftaandrijving wegstierf en liep toen het schemerige, turkooizen blauw in. Daar was Daniel. Hij trok een schuimspoor door het nauwelijks verlichte water en zoals altijd leefde ze op bij zijn aanblik. Ze liep naar de rand van de diepe kant van het zwembad en knielde terwijl hij zijn baan afrondde.

Toen hij haar zag, stopte hij met zwemmen. Het water stroomde van zijn sterke schouders toen hij zich moeiteloos uit het zwembad optrok. Grijnzend sloeg hij zijn armen stevig om haar heen. Ze gilde het berispelend uit, zoals hij had geweten dat ze zou doen, maar toch kon ze niet anders dan hem terug knuffelen.

Toen ze het vocht op haar huid voelde, duwde ze hem weg en veegde over de donkere plekken op haar gele, rechte jurk. ‘Dat was niet grappig,’ zei ze met een glimlach.

‘Mag ik m’n oude moedertje geen knuffel meer geven?’

‘Laat dat “oud” maar weg.’ Laura voelde zich nog altijd vijftientig en vaak betrapte ze zichzelf erop dat ze gefascineerd naar andere vrouwen van middelbare leeftijd staarde, voor ze zich realiseerde dat ze van dezelfde generatie waren als zij. Haar leeftijdsvergeetachtigheid vond ze grappig, vooral wanneer ze in de spiegel keek en moest onderkennen dat ze er weliswaar goed uitzag voor haar leeftijd, maar zeker geen vijftientig meer was.

‘Kom op, alle jongens vinden je knap, dat weet je.’

Ze glimlachte. Inderdaad was ze gesteld op het geflirt van Daniels vrienden als die langskwamen en dan aan de ontbijtbar bleven hangen. Ze noemden haar ‘mevrouw C’ en gaven haar een complimentje over haar wentelteefjes. Het was alweer even geleden dat ze hen had gezien. ‘Hoe is het met Will en Johnny?’

‘Geen idee.’ Daniel begon zichzelf af te drogen met een van de zachte handdoeken die mevrouw Moore drie keer per week verving, ongeacht of ze gebruikt waren of niet.

‘Heb je ze gisteren dan niet gezien?’

‘Ze moeten werken, hoor,’ antwoordde hij grappend terwijl hij achter een kunstig bewerkt houten scherm verdween. ‘Zij zijn al bezig de wereld te verbeteren.’

‘Via verzekeringen? En ja, ik weet dat ze overdag werken. Ik had het dan ook over ’s avonds. Waar ben je de afgelopen avonden dan geweest, als je niet met de jongens op stap was?’

Achter het scherm bleef het stil. Laura kon niet zien dat Daniel stiekem glimlachte. Hij had het nog even voor zich willen houden, maar nu voelde hij de behoefte het aan iemand te vertellen. Stukje bij beetje zou hij steeds een paar details loslaten, niet alles in een keer. En de herinnering zou heerlijk zijn. ‘Hé!’ riep hij toen Laura haar hoofd om de hoek van het scherm stak.

Ze had haar armen over elkaar geslagen en wachtte op antwoord. ‘Je bent toonbaar, hoor.’ Ze keek toe terwijl hij een korte broek en een t-shirt aantrok. Het stemde haar trots dat ze zo’n knappe jongeman had voortgebracht. Uiteraard had Howard daar ook aan bijgedragen, maar hun zoon leek qua uiterlijk op zijn moeder. Ze waren even lang, hadden hetzelfde golvende blonde haar en dezelfde krachtige trekken.

In plaats van het antwoord te geven waar ze op wachtte, glimlachte hij schalks en liep naar de lift.

Ze snoof. ‘Waag het niet om op die knop te drukken.’

‘Kom je?’

Laura volgde hem de lift in en kneep zogenaamd hard in zijn oorlel. ‘Ik krijg het wel uit je los.’

De lift begon te stijgen. ‘Au! Zal ik je op een brunch trakteren?’

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Ga je een aankondiging doen?’

De deuren gleden open. Hij pakte haar bij de hand en trok haar de hal door, de dure keuken met zijn eikenhouten kastjes en granieten aanrechtblad in. ‘Ik wil gewoon mijn moeder trakteren.’

‘Charmeur. Maar geef me dan in elk geval voor we vertrekken een hint. Ik kan al die spanning niet aan.’ Ze bleef stokstijf staan.

Hij pakte het sap uit de koelkast in de bijkeuken en schonk een groot glas vol. ‘Ik ben op zoek naar een eigen appartement. Voor wanneer ik als basisarts begin en me vervolgens ga specialiseren, snap je.’

Ze zuchtte. ‘Weet je zeker dat ik je niet kan overhalen weer thuis te komen wonen?’

‘O, mam... Op de vakanties na, en zelfs die niet allemaal, woon ik al

jaren niet meer thuis.’ Het was niet zo dat Daniel een raar sociaal leven had, als drieëntwintigjarige had hij gewoon behoefte aan privacy en daarom had hij geen zin om de komende twee jaar in zijn ouderlijk huis te blijven wonen, zwembad of niet.

‘Goed, goed. Op jacht naar een appartement, dus. En doe je dat ’s avonds?’

Hij grijnsde. ‘De makelaar hoort er ook bij.’

Het duurde even, maar toen viel het kwartje. ‘Een meisje?’

‘Ze gaat heel grondig te werk. Ze weet precies wat ik zoek.’

‘Een meisje!’

‘Dat zeg je op een toon alsof ik nog nooit gedatet heb.’

‘Maar dit is een bijzonder meisje,’ zei Laura vol overtuiging.

‘Hoe weet jij dat nou?’

‘Nou, je bent de afgelopen twee avonden bij haar geweest, toch?’

‘Ja...’

‘En jullie kennen elkaar pas net! Kom op, vertel. Hoe heet ze?’

Haar enthousiasme was vermakelijk. ‘Cherry.’

‘Een kers. Kort seizoen, moeilijk te krijgen.’

‘Wat?’

‘Exotisch?’

‘Ze heeft donker haar...’ Hij stak een hand op en schudde zijn hoofd.

‘Niet te geloven dat ik hierin meega.’

Laura pakte hem bij de hand. ‘Nee, niet stoppen. Ik meen het. Ik wil alles over haar horen. Waar komt ze vandaan?’

‘Tooting.’

‘Dan is ze zeker exotisch. Sorry, grapje. Ik zal het niet meer doen.’ Laura drukte een verontschuldigende kus op zijn hand. ‘Hoe oud is ze?’

‘Vierentwintig.’

‘En ze werkt als makelaar?’

‘Ja. Nou ja, ze doet de opleiding. Het werk doet ze nog niet zo lang.’

‘Maar ze werkt hier in Kensington?’

‘Ze wilde graag mooie huizen verkopen.’ Hij hees zichzelf op het

aanrecht. ‘Ze kwam veel over de wijk te weten toen ze net deed alsof ze hierheen wilde verhuizen. Ze heeft zevenentwintig appartementen bekeken via andere makelaarskantoren, voor ze hier ging solliciteren. Daardoor kon ze heel zelfverzekerd over de huizen en de potentiële cliënten praten.’ Hij schoot in de lach. ‘Is dat niet hartstikke ondernemend? Vervolgens heeft ze heel brutaal haar cv verzonnen, of in elk geval wat opgepoetst, zodat ze over zou komen als het “juiste type”’

Laura glimlachte, al vond ze Cherry’s gedrag enigszins schokkend. Maar dat was niet netjes van haar, ze had niets met Cherry’s werk te maken en was ook haar werkgever niet. Met de achterkant van haar hand tikte ze op Daniels knie. ‘Kom, je zou me toch trakteren?’

Hij sprong van het aanrecht en stak zijn arm naar haar uit. ‘Het genoeg is volledig aan mijn kant.’ Hij wilde zijn moeder graag trakteren, voor haar zorgen en het soort zoon zijn waar ze mee pronkte, al was dat een beetje gênant.

Ze zouden gezellig gaan zitten bij de brasserie en van elkaars goede humeur genieten. Hij zou het zelf ook naar zijn zin hebben. Altijd maakte hij tijd om iets met haar te gaan doen, vooral omdat de relatie tussen zijn ouders al zo lang als hij zich kon heugen behoorlijk koel was. Er was zelfs geen sprake van kameraadschap, zijn vader was zelden thuis, omdat zijn baan als partner bij een groot accountantskantoor veel van hem vroeg. Daniel wist dat zijn moeder soms eenzaam was en wilde die eenzaamheid voor haar verzachten. Het was alweer een tijdje geleden dat hij haar had gezien en daardoor voelde hij zich extra schuldig dat hij nog iets voor haar verborgen hield.

Hij had haar namelijk nog niet verteld dat hij hun moeder-zoondagje vroegtijdig moest afbreken. Vanavond had hij weer met Cherry afgesproken.

Twee dagen eerder – donderdag, 5 juni

Misschien verlangde hij nooit ergens naar omdat hij als kind alles had gekregen wat zijn hartje begeerde. In materieel opzicht, in elk geval. Zijn ouders hadden rijkelijk betaald voor de beste scholen en Daniel was een slimme jongen geweest. Het was een handige combinatie, want hij hield van school en de school van hem. De bètavakken waren zijn sterkste kant en dat had zowel zijn ouders als zijn docenten een plezier gedaan, vooral toen hij ingeloot was voor een studie geneeskunde in Cambridge. Zijn academische kennis was aangevuld met de nodige vakanties waarin hij had leren skiën, duiken en de wereld had leren waarderen.

Dat alles had hij met veel genoeg beleefd. Zijn interesse had zijn ouders gerustgesteld en genoeg gedaan, en ondanks dat hij alles had gekregen wat een jongen maar kon wensen, was hij niet echt verwend geraakt. Toen hij de Chinese Muur had bezocht, was hij oprecht diep onder de indruk geweest. Hij was weliswaar ook dankbaar voor de eerste klasvlucht naar huis, maar eenmaal op Heathrow had hij de metro genomen in plaats van zich door zijn vaders chauffeur te laten ophalen.

Die relaxte houding strekte zich ook uit tot zijn kleding; hij was bijzonder gehecht aan zijn favoriete kleren, ook als die hun beste tijd al hadden gehad. Toen mevrouw Moore een keer een van zijn oude broeken weg had willen gooien toen hij tijdens de vakantie thuis was, had hij hem zo weer uit het vuilnis gevist. Gaten of niet, de broek ging terug in het zijvak van zijn duffel. Hij was aan de broek gehecht en had er geen afstand van willen doen.

Daarom stapte hij nu gekleed in een volwassen t-shirt en een cargo-broek met versleten zakken een van de beste makelaarskantoren aan een van Londens duurste straten binnen. ‘Ik heb een appartement nodig,’ zei hij met een glimlach tegen het meisje dat hem met een aarzelend lachje begroette.

‘Koop of huur?’

‘Koop.’ Hij werd doorgestuurd naar achteren, waar hij iemand met donker haar ontwaarde, die zich aan een groot, glanzend houten bureau over een stapeltje papieren boog.

‘Kan ik u helpen?’ Toen ze opkeek en hem een zakelijke glimlach schonk, lachte hij terug. Ineens leek op huizenjacht gaan een stuk leuker. Ze had zwart, steil haar in een bob, dat rond haar gezicht danste.

‘Ik ben op zoek naar een appartement.’ Haar ogen waren ook donker, poelen met eindeloze diepten. Hij zag de berekening toen ze zijn versleten korte broek en t-shirt in zich opnam.

‘Hoeveel slaapkamers? Hebt u een bepaalde wijk in gedachten?’

‘Twee slaapkamers,’ besloot hij ter plekke. De tweede slaapkamer zou als studeerkamer van pas kunnen komen. Hij had nog niet veel tijd gehad om na te denken over wat hij wilde, want hij was die ochtend pas vanuit Cambridge naar huis gereden. Toen hij door zijn ouderlijk huis had gelopen, had hij zich gerealiseerd dat zijn moeder hem onder druk zou zetten om te blijven als hij het zich daar te gemakkelijk maakte. Het was beter om meteen aan de slag te gaan, want het was niet eerlijk als ze verwachtingen zou gaan koesteren.

‘En de wijk?’

Opnieuw merkte hij enige achterdocht op. In Kensington en Chelsea was geen enkele straat goedkoop, maar sommige waren gewoon schreeuwend duur. Hij wist dat hij er niet uitzag alsof hij miljoenen had. En theoretisch gezien had hij die ook niet. ‘Cherry Laine?’

Ze glimlachte kort. Het was duidelijk dat ze geïrriteerd was, maar ze bleef zakelijk. ‘Die straat bestaat hier niet.’

‘O, nee, ik maakte geen grap.’ Hij wees op haar naamplaatje, waar zwarte letters op een koperkleurige achtergrond haar naam spelden, en glimlachte. ‘Je zou eigenlijk voor een makelaarskantoor in de Cotswolds moeten werken of zo.’

Ze staaarde hem lang en intens aan, maar draaide toen haar iPad naar hem toe. ‘Afhankelijk van uw budget hebben we vier mogelijke appartementen voor u. Dit bevindt zich op slechts twee minuten afstand van station Knightsbridge...’

‘Dat wil ik wel zien.’

Ze zweeg en tikte op het scherm. ‘Goed. Het volgende...’

‘Dat wil ik ook zien.’

‘Ik heb u er nog niets over verteld.’

Hij genoot ervan om naar haar te kijken, ze wist duidelijk niet hoe ze hem moest benaderen. De meeste mensen die hier kwamen, vonden hun huis ongetwijfeld heel belangrijk en hadden een waslijst aan eisen waar het aan moest voldoen. Ze staken vast veel tijd en moeite in het vinden van de juiste plek, iets dat Daniel als een enorme tijdverspilling beschouwde. Hoe sneller hij dit geregeld had, hoe beter. ‘En de andere twee ook.’

‘Is er haast bij?’

‘Ik neem aan dat het gezien de prijs allemaal keurige appartementen zijn? Hoeveel kosten ze eigenlijk?’

‘Deze appartementen variëren in prijs tussen de tweeënhalve en vier miljoen.’

‘Jeetje.’

‘En ja, ze zijn heel erg mooi.’

‘Kijk eens aan. Ik ben op zoek naar een woning en ik weet zeker dat ik me met elk van de woningen die u hebt uitgekozen gelukkig zou mogen prijzen. Zullen we dan maar eens gaan kijken?’

Haar handen vlogen over het scherm. ‘Ik moet daarvoor afspraken maken.’

‘Later vandaag dan?’ Hij glimlachte. ‘Ik ben ongetwijfeld uw makke-

lijkste cliënt ooit. Tegen het avondeten heb ik er eentje uitgekozen. U doet ook de bezichtiging, toch?’

Ze wierp hem een blik toe alsof ze zich ervan wilde vergewissen dat ze niet met een gek te maken had. ‘Ja,’ zei ze ferm, ‘dat klopt.’

Ditmaal was hij beter gekleed, merkte ze op. Hij had zich na zijn bezoek aan het kantoor vanochtend omgekleed in een marineblauwe nette broek en een lichtblauw overhemd. Tot dusver was hij haar zonder veel te zeggen naar het appartement op de eerste verdieping gevolgd. Nu leidde ze hem de hal in. ‘Zoals u ziet, is het hele appartement voorzien van houten vloeren. Een van de pluspunten van dit appartement is uiteraard de hal.’

Hij liet zijn blik door de ruimte gaan. ‘Wat is er dan zo bijzonder aan?’

‘Het is niet per se een bijzondere ruimte. Het bijzondere is dat hij er is.’

Hij vroeg zich af in welk universum je voor tweeënhal miljoen géén hal zou hebben in je huis, maar zei niets. Hij wilde haar niet beledigen en vond zichzelf ook enigszins schuldig aan die onzin. Per slot van rekening stond hij er nu naar te kijken.

‘Dit is de woonkamer,’ zei ze met een gebaar naar een deuropening.

Hij keek naar binnen. ‘Leuke bank. Geel.’

‘Citroengeel,’ corrigeerde ze hem. ‘Uiteraard wordt al het meubilair na de verkoop weggehaald. De eigenaar heeft het hier laten staan om kijkers een indruk te geven van het appartement.’

‘Dus het staat leeg?’

‘Ja. En er is geen sprake van een overbrugging bij dit appartement.’

‘Wil de eigenaar die bank niet meenemen naar het nieuwe huis?’

Verbaasd keek ze hem aan. ‘Ik zou denken...’

‘Wat?’

‘... dat ze een nieuwe hebben gekocht.’

Hij glimlachte en volgde haar de zo begeerde hal door. Nog even keek hij rond om te zien of hij iets miste, maar toen concentreerde hij zich op Cherry. Haar doelgerichte manier van lopen beviel hem. Het was alsof ze

niet alleen gaf om waar ze naartoe ging, maar ook om de reden daarvoor. Hij had het gevoel dat ze dat trekje ook in andere delen van haar leven tentoon zou spreiden en was ineens benieuwd naar welke delen dat dan waren.

Toen draaide ze zich om en zag dat hij naar haar staarde. Ze bleef staan en sloeg haar armen over elkaar. ‘Hier is de keuken.’ Ze wees, het was duidelijk dat hij voor moest gaan.

‘Sorry. Ik staarde niet naar je kont.’

Bij die onomwonden opmerking trok ze haar wenkbrauwen op. ‘Bent u wel echt geïnteresseerd in dit appartement?’ Hoewel deze man een bepaalde charme bezat, had ze een hekel aan mensen die haar tijd verspilden. Daar had ze een goede neus voor ontwikkeld, want ze was zelf ook zo geweest – al had dat in háár geval een doel gediend.

‘Ja,’ zei hij snel om haar gerust te stellen. ‘Ik neem deze.’

‘Maar we hebben de andere nog niet bezichtigd.’

‘Dit is de goedkoopste van de beschikbare appartementen, nietwaar?’

‘Ja.’

‘Waarom zou ik meer betalen? Dit is al...’

‘Ja?’

‘Schandalig?’

Ze keek hem aan.

‘Sorry, ik vind het gewoon een beetje... belachelijk. Al dat geld. Voor één appartement.’

‘Maar u wilt het wel kopen?’

‘Ja, graag. En het meubilair ook, als het te koop is.’ Zijn vader had Daniel in duidelijke taal te kennen gegeven dat huren geen optie was. Dat was totale geldverspilling – van het geld van zijn vader, die een beheerd fonds voor Daniel had opgezet. Als zijn vader het appartement zou goedkeuren, was het een gezinsinvestering. ‘En het ene appartement is niet heel anders dan het andere, toch?’

Nu deed Cherry haar mond open.

‘Natuurlijk wel. Sorry, hoor. Ik weet er duidelijk niets van. Maar... Ik zat gewoon te denken dat we onze tijd beter aan andere dingen konden besteden.’

Ze zette zich schrap. Dit had ze vaker gehoord.

‘Heb je vanavond misschien tijd? Mag ik je dan mee uit dineren nemen?’

Cherry vond het altijd grappig dat rijke mensen het ‘dineren’ noemden, alsof ze nog in een vorige eeuw leefden. Maar in elk geval gaf het haar wat vertrouwen dat hij het appartement dat hij zo nonchalant gezegd had te willen kopen, ook echt kon betalen. Dit was haar laatste bezichtiging van de dag, de andere appartementen zouden ze pas morgenochtend gaan bekijken. Ze hoefde alleen de sleutels weer op kantoor in te leveren, dan had ze vrij. Ze dacht aan wat ze van plan was geweest, een rit naar huis in een zweterige, langzaam leeglopende metro die andere werkende mensen in steeds onwelriekender wijken in zuidelijk Londen dropte. Tegen de tijd dat ze station Tooting Broadway bereikte, voelde ze zich altijd het achtergestelde familielid. Met een rilling bedacht ze dat ze blij mocht zijn dat het niet de laatste halte van de lijn was. Meestal ging ze dan even naar Sainsbury’s om een hapje te eten te halen en dan was ze thuis, in haar eigen appartement, dat geen hal had. Ze zou haar mantelpakje bij haar andere pakjes hangen, de duurste dingen die ze bezat. Daarna zou ze de rest van de avond huizen bestuderen op internet en zich afvragen wat ze zou moeten doen om daar weg te komen.

Ze keek naar haar cliënt. Hij en zijn nonchalante houding bevielen haar wel. Het was weer eens iets anders dan de mensen die een huis afwezen omdat de armaturen in de badkamer chroom- in plaats van koperkleurig waren en die beledigd reageerden als de verkoper ze niet wilde vervangen. Waarom zou ze niet met deze man gaan dineren? Het was per slot van rekening de reden dat ze zo hard had gewerkt om in dit deel van de stad een baan te krijgen.

Zaterdag, 7 juni

Laura zat op haar gebruikelijke stoel aan de kopse kant van de tafel, haaks op haar echtgenoot, en prikte wat rond in haar salade met gegrilde kip. Alle ramen in de grote, ruime eetkamer stonden open en toch was de sfeer bedrukt.

Ze hadden een lome middag in de tuin doorgebracht, Daniel op een ligstoel en zij onder de enorme parasol. Hij had haar vragen beantwoord, zijn ogen gesloten tegen de zon en lachend om haar nieuwsgierigheid naar Cherry. Zij had haar voordeel gedaan met het feit dat hij niet kon zien dat ze naar hem had zitten staren.

Maar toen ze was opgestaan om te gaan koken, was hij overeind gekomen en had haar ongemakkelijk aangekeken. ‘Nou, ik...’

Ze draaide zich om en keek hem glimlachend aan.

‘Ik heb Cherry soort van beloofd... Er is een concert, in het park. Het spijt me, ik weet dat ik zei dat ik vanavond met pap en jou thuis zou zijn...’

Meteen had ze haar teleurstelling verdrongen en zijn verontschuldigingen weggewuifd. Ze had gezegd dat hij plezier moest gaan maken.

Nu staarde Laura naar de glanzende, lege, formele eettafel waar tien mensen aan konden zitten. Ineens voelde ze een overweldigende irritatie, niet alleen jegens de tafel, maar vanwege de hele manier waarop zij en Howard hier zaten. Ze klampten zich aan de rand vast als drenkelingen aan een zinkend schip, vanwege een dood ritueel dat ze al zolang volhielden dat ze er niet eens meer over nadachten.

Ze richtte haar blik op haar man. Het leek hem allemaal niet te storen, de tafel niet, de hitte niet en het feit dat ze niet meer met elkaar spraken ook niet. Hij zat met zijn bril op zijn voorhoofd de krant te lezen, terwijl hij de ene na de andere hap aardappelen en salade naar binnen schoof. De hele middag was hij weggeweest – daar was ze aan gewend – maar nu was hij terug en ze wilde met hem praten. Ze hoorde het getik van zijn mes op het porseleinen bord en de melodieën van Mozart op de achtergrond. Ineens leek haar stem heel vreemd te klinken. ‘Staat er nog iets interessants in?’

Hij keek niet op. ‘Alleen de golf.’

De golf. Ze voelde een lichte pijnscheut. Dat was een van de weinige dingen waar hij nog om gaf. En Marianne, natuurlijk. Ze wist nooit wat hij echt aan het doen was, want hij zei altijd dat hij aan het golfen was, elke zaterdag, elke zondag en soms ook op doordeweekse middagen als hij even weg kon op kantoor. Maar ze wist het gewoon, ze wist het doordat hij net iets gelukkiger terugkwam, ook al probeerde hij het niet te laten merken. Dan wist ze dat hij bij haar geweest was. Het was geen verrassing meer – die had ze twintig jaar geleden al gevoeld, toen ze de affaire had ontdekt. Mevrouw Moore had zijn zakken leeggehaald voor ze zijn pakken naar de stomerij had gebracht en de bonnetjes op het aanrecht gelegd. Laura had ze tijdens het ontbijt zien liggen. Howard was al naar zijn werk geweest en Laura was er honderd procent zeker van geweest dat zij niet degene was die bloemen had gekregen of de vorige zaterdag mee uit lunchen was genomen. Uiteraard had hij het eerst allemaal ontkend, maar ze had zich niet laten overtuigen en uiteindelijk had hij het boos toegegeven, net alsof het háár fout was.

‘Goed, het is waar. Ben je nou blij?’

Dat waren uiteraard de verkeerde woorden geweest, natuurlijk was ze niet blij, haar wereld was ingestort. En toen was ze er ook nog achtergekomen dat het al twee jaar gaande was en dat hij verliefd was op die vrouw. Zij was ook getrouwd, had kleine kinderen en wilde haar gezin niet opbreken.

Laura had destijds overwogen bij hem weg te gaan. Ze had zelf ook wat geld, dus dat was geen probleem geweest, maar ze had ook Daniel gehad. In een vlaag van emotie had Howard geroepen dat hij zijn zoon, destijds nog een peuter, niet op wilde geven. Hij had beloofd er een einde aan te maken en zij had hem teruggenomen.

Maar alles was anders geweest. Howard had zich wekenlang ellendig gevoeld, had zich in zijn werk begraven en amper iets gezegd. Ironisch genoeg had hij Daniel nauwelijks gezien. Zo ontwikkelde zich een patroon, hij ging naar zijn werk en zij voedde hun zoon op.

Laura was het gewend om eenzaam te zijn. Haar jeugd was getekend door een eindeloze rij nanny's, want haar moeder was altijd naar feesten en haar vader altijd naar zijn werk. Ze was enig kind, want meerdere kinderen hadden haar ouders maar lastig gevonden. Laura had dolgraag een goede band met haar moeder gehad, maar die was nooit ontstaan en inmiddels waren haar beide ouders al lang geleden overleden. Ze was vastbesloten geweest dat Daniel zich nooit zo eenzaam zou voelen als zij zich had gevoeld en daarom had ze haar pijn wegens Howards affaire omgezet in positieve dingen voor haar zoon: clubjes, vriendjes, vakanties.

Hun band was sterker geworden en Howard had zich buitengesloten gevoeld. Daardoor had hij het nog moeilijker gevonden om thuis te zijn, was hij nog meer gaan werken en zijn wrok was alleen maar gegroeid. Omdat hij zich buitengesloten voelde, werd hij wreed tegen Laura. Hij bekritiseerde haar ouderschap als Daniel in de weekenden huilde, omdat hij werd opgetild door een man die hij nauwelijks kende.

Op een avond in het jaar dat Daniel was gaan studeren, was Laura thuis geweest terwijl Howard ergens iets was gaan drinken.

‘Met iemand van de club,’ had hij gezegd voor hij wegging.

Als een bliksemslag was het tot haar doorgedrongen toen ze de waterkoker vulde, een scherpe steek in haar hart. Ze had de waterkoker laten vallen en naar adem gehapt. Ineens had ze geweten wie die ‘iemand van de

club' was. Nu hun beider kinderen volwassen waren, was Marianne weer in beeld. Ze herinnerde zich dat hij vorige week ook op stap was geweest met 'iemand van de club'. En daarvoor? Dat wist ze niet meer. Paniekerig had ze haar geheugen afgezocht.

Toen de ergste schok weg was geëbd, had ze zich uitgeput gevoeld, verslagen. Ze wist dat hij en Marianne nog altijd van elkaar hielden.

Uiteindelijk had het 'golfen' hele weekenden in beslag genomen. Ze zag hem steeds minder vaak. Soms vroeg ze zich af of ze een scheiding moest aanvragen, maar het leek niet zo belangrijk meer. Hoewel ze wist dat Howard de oorzaak van haar eenzaamheid was, zouden het erkennen daarvan en de uiteindelijke scheiding de wond alleen maar opnieuw openrijten. Ze had zich altijd al liever op andere zaken geconcentreerd.

Daniel was zo lang het middelpunt van haar bestaan geweest. Ze was stiekem opgetogen dat hij een speciaal iemand had ontmoet, iemand met wie zij vriendinnen zou kunnen worden.

'Daniel is vanavond weer op stap.'

'Dat dacht ik al.'

'Dat is de derde avond op rij.'

Hij keek nog altijd niet op van de krant, maar lachte kort. 'Hij is volwassen.'

Ze onderdrukte haar ergernis. 'Ja, natuurlijk. Hij is uit met een meisje.'

Eindelijk keek Howard haar aan. 'Leuk voor hem.'

Ze glimlachte. 'Volgens mij is hij verliefd. Ze kennen elkaar pas drie dagen en hij heeft elke avond met haar afgesproken.'

'Wat wil je daarmee zeggen?'

'O, kom op, Howard. Wil je niet weten wie het meisje is dat hem zo betoverd heeft?'

'Jij blijkbaar wel.'

'Misschien stuur ik hem wel een sms'je.'

'Waag het niet!' snauwde hij.

Gekwetst hield ze haar vork stil. 'Ik maakte maar een grapje.'